

Kapitalizm Rant ve Vahşet Demektir

Geçtiğimiz günlerde onbir ili kapsayan yaşanan deprem felaketinde kayıplarımızın bu denli yüksek olması bir tesadüf değil. Türkiye'nin hangi iline veya ilçesine giderseniz gidin planlı bir imar politikasının olmadığına ilk bakışta şahit olursunuz. Buna bir de inşaat denetimi unsuru eklenince ortaya bir enkaz çıkıyor. Binaların enkaz haline gelmesi için deprem olup yıkılmaları gerekmiyor. Dış görünüşleri ne kadar modern olursa olsun, binalar yapılırken enkaz olarak planlanıyor.

99 depreminde de aynısı olmuştu. Bir anda bütün Türkiye paniğe kapılıyor ve büyük şehirleri terk etmenin yolunu arıyor. Çözüm kentleri terk etmekte değil, güvenli yaşamın sağlanması yönünde mücadele etmeyi gerektirir. Sosyalizmde planlı ve yaşanılabilir imar politikaları geliştirildi. Tüm dünyaya örnek oldu. Kimi kapitalist ülkeler dahi bundan esinlendi. Kapitalist ülkelerin kimilerinde de büyük şehirlerde yeşil alanlar korunarak daha planlı imar politikaları uygulanmak zorunda kaldı. Sosyal konutlar devlet tarafından inşa edilip ihtiyaç sahiplerine uygun kiralara sunuldu.

Türkiye'de iktidar deprem sonrası timsah gözyaşları döküyor. Deprem yerle bir ettiği il ve ilçeleri hatta köyleri yeniden yapılandırmak için kendi müteahhitlerine ve dolayısıyla kendilerine muazzam kazanç sağlayacaklar. Rant politikası kapitalizmin ana omurgasıdır. İşçiyi, emekçiyi işgücünü sömürerek rant elde edenler, tüm halkların yaşam koşullarından da yaşanan vahşet sonrası nasıl rant elde edeceklerinin planlarını yapıyorlar. Bu gerçeğin görülüp anlaşılmasını sağlamak komünistlerin görevidir.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Şubat 2023 Tarihli Açıklaması:

Tüm Halklarımızın Acısını Paylaşıyoruz Bu Ağır Enkazı Birlikte Kaldıracağız! Sorumlu Egemen Sınıftan Hesap Soracağız!

Türkiye 6 Şubat 2023 gecesi ve ertesi gündüzü şiddetli bir deprem ile sarsıldı. Deprem bir doğa olayıdır. Ancak bu deprem göz göre göre geldi. Aynen gelmesi beklenen İstanbul depremi gibi. Uzmanlar yıllardır uyardı. Alınan önlemlerin ne kadar yetersiz kaldığı ortaya çıktı. Maraş ve Elbistan'ın önemli ilçeleri ile Hatay yerle bir olurken, Malatya, Antep, Adıyaman ciddi yaralar aldı. Diğer iller Kilis, Urfa, Diyarbakır, Adana, Osmaniye ve Elazığ görece daha hafif yıkımlar yaşadı.

Yıkım çok büyük. Buna karşın devletin müdahalesi ilk iki gün yoktu. Üçüncü gün devlete bağlı kurumlar olay yerlerine intikal etmeye başladılar ki o da il merkezleri ile sınırlı kaldı. Kızılay henüz alanda yok. AKP-Saray rejiminin kurduğu AFAD donanımsız, hazırlıksız ve amatör bir müdahale sergiliyor. O da sahada olduğu kısıtlı yerlerde. Daha önceki doğal afet durumlarında sahaya hemen inen Silahlı Kuvvetler unsurları yok. Deprem sonuçlarının yıkıcı olduğu il ve ilçelerde devlet daireleri, devlet hastaneleri, sağlık kuruluşları, Emniyet Müdürlükleri, Jandarma ilçe merkezleri ciddi zarar gördü, kısmen de yıkıldı. Müdahale etmesi gereken, organizasyonu sağlamakla görevli devlet görevlilerinden ve memurlarından kayıplar var.

Bu koşullarda depremden kendi çabaları ile sağ kurtulabilen yurttaşlar ilk müdahaleleri yapmışlardır. Çevre il ve ilçelerden siviller ile demokratik kurum ve kuruluşların mensupları ilk yardıma koşanlar oldu. Eldeki kısıtlı olanaklar ile enkazlardan can kurtarılmaya çalışılıyor. Hava koşulları çalışmalarını zorlaştırıyor.

Görünen o ki, devletin müdahalesi zaman alacak. Nedeni bilinmemekle birlikte kendi içlerinde bir belirsizlik yaşamaktadırlar. Silahlı Kuvvetlerin sa-

haya kurtarma çalışması için indirilmesinde kararsızlar. Bu koşullarda halkın öz örgütlenmesi, demokratik kurum ve kuruluşların, partilerin, odaların, işçi ve memur sendikalarının, derneklerin, yurttaş girişimlerinin, yöre derneklerinin üstün çabaları görülmekte ve buna daha fazla ihtiyaç duyulmaktadır. Yurttaşlar deprem koordinasyon merkezleri oluşturarak örgütlenmekte ve ilk müdahaleleri yapmaktadırlar. Bu örgütlenmede demokratik kurum ve kuruluşların halkın içinde yer alması büyük önem taşıyor ve uygulanıyor.

Partimiz, tüm örgüt, yoldaş ve çevresini, içinde faaliyet yürüttükleri kuruluşların çalışmalarına en aktif ve özverili şekilde yardıma yönlendirmiştir. Bu çağrı yapılmadan yoldaşlarımızın bu çalışmalara hemen yönelmiş olmaları, komünist olmanın niteliği gereği gerçekleşmiştir. Deprem yaşanan il ve ilçelerde kurulu parti örgütlerimiz tüm kayıplarına karşın can kurtarma, enkaz kaldırma ve dayanışma örgütlenme çalışmalarına en ön saflarda katılmaktadırlar. Bir dizi alanda bu çalışmalara öncülük etmektedirler. Depremden etkilenmeyen illerden, başta, İstanbul, Ankara, İzmir olmak üzere, aynı zamanda Trakya, Marmara, Ege, Karadeniz'den ve Kürdistan'ın diğer illerinden acil yardım örgütlenmelerine girilmiştir.

Yasal alanda çalışan kadrolarımız bu oldukları kuruluşların çalışmalarına ilk andan itibaren katılmışlar ve bu çalışmalara en geniş çevremizi katma konusunda görev üstlenmişlerdir. Parti kadrolarımız ve örgütlerimiz, ister legal ister illegal nitelikte olsunlar bu ağır yıkımı siyasal reklam amacına dönüştürmeyeceklerdir.

Birleşik Devrimci Mücadele

○ Nizam DİCLE

Birleşik Devrimci Mücadele, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt özgürlük hareketinin birleşik mücadelesini nitelerek için kullandığımız bir ifadedir. Bunun ne anlama geldiğini açmaya çalışalım. Fakat önce 12 Eylül 1980 faşist darbesi sonrası gelişmelere göz atalım. Bilindiği üzere Türkiye sınıf hareketinde “12 Eylül bir silindir gibi ezdi geçti” değerlendirmeleri yapılmaktadır. Bu değerlendirmeden yola çıkarak da “ne yapalım, örgütlerimiz dağıldı, yapacak bir şey kalmadı” denmeye getiriliyor. Önce bu değerlendirmenin yanlışlığını görmek gerekir. Şu tespiti yaparsak daha doğru olur. **“12 Eylül’de devrimci örgütler teslim oldular, direnmediler ve mücadele etmediler!”** Siyasal alanda olduğu gibi sendikal alanda da böyle bir teslimiyet söz konusu olmuştur. Darbe karşısında fabrikalar işgal edilmeli ve bu mücadele fabrikalar ile işçi yatağı mahalleler ile birleştirilmeliydi. O günlerde böyle bir direniş sıcak bir savaşıma dönüşür çok değişik sonuçlara neden olabilirdi. Bunun yerine yığınsal devrimci örgütler, partimiz de dahil geri çekilerek operasyonlardan korunma yoluna yöneldiler. Bu ise bir korunma sağlamadı. Tüm örgütler binlerce kadrosunu operasyonlarda cuntaya teslim etti.

Operasyonlardan sonra toplu duruşmalarda bir dizi idam talebi oldu. Örgüt üst yöneticilerinin idamla yargılandıkları davalarda hiçbir örgüt üst yöneticisinin idam cezası almaması yıllara yayılan duruşma süreçlerinde yürütülen pazarlıkların sonucunda olmuştur. Bu konuda yaşanmışlıklar, şahitlikler ve kanıtlar mevcuttur. Sonuç olarak yüzbinleri bulan yığınlara seslenen ve binlerce kadrosu olan örgütler sosyal demokratlaşmış, sağa kaymış ve devrimci mücadelenin gerektirdiği mücadele yöntemlerine veda etmiştir. Örgütlerin içindeki

sızmalar buna ek olarak ayrıca devlet açısından işlevli olmuştur. Teslimiyet farklı biçimlerde olmuştur. Direnmekten teslim olmak. Sorguda direnildiği halde cezalar karşısında politik ve örgütsel tavizler vermek. Son tahlilde devletle anlaşmak. Burada örgüt isimleri, kişi isimleri vermek kaydıyla konuyu derinleştirmek gereksizdir. Sonuç ortadadır. Kesin olan bir konu varsa o da bu duruma mücadele ederek ve direnilerek gelinmediğidir. Bu süreci geçiren örgütlerin diğer ortak özellikleri de, sağa kaymak dışında Kemalizm’in etkisi altına girmeleri olmuştur.

Biz başkaları adına iddiada bulunmak istemeyiz. Kendi durumumuza bakarsak 1979’dan 1986 yılına kadar partimiz içinde yaygınlaşan tasfiye süreçleri ve izlenen yanlış ittifak politikaları sonucunda son nokta H.Kutlu’nun Ankara’da yaptığı görüşmeler sonucunda teslim olduğunun bilinmesidir. 1983 yılında V. Kongre’de İ.Bilen yoldaşın okuduğu MK raporunda ifade ettiği barışçıl mücadele yollarının kapandığına dair tespitler Kongre sonrasında rafa kaldırılmış ve reformist, teslimiyetçi bir politik hat izlenmiştir.

Türkiye sınıf hareketinin devrimci güçleri bu süreci yaşarken Kürt özgürlük hareketi farklı bir direniş çizgisi ortaya koymuştur. Diyarbakır Cezaevinden yükselen direniş, değerli kadroların şahadeti ile sonuçlanmış olsa da, bu şahadetler bir kıvılcım işlevi görmüştür. Devletin Kürtleri ve PKK kadrolarını teslim almak, itirafçı yapmak ve uzlaşma politikası boşa çıkarılmıştır. Aksine direniş ruhu ve örgüt bilinci gelişmiştir. 15 Ağustos 1984 Devrimci Atılımı ile de sahada direniş süreci yeni bir aşamaya yükselmiş, direniş ile saldırı stratejisi birleştirilmiştir. İki alan Başur ve Rojava Kürdistanı’ndaki cephe gerisi hazırlıklar ile birleşince ortaya Kürdistan’ın tümünde etkin siyasal bir güç oluşmuştur. Bakur

Kürdistanı’nda özgürlük hareketi geçirdiği çeşitli aşamalar ile halk kitlelerinin ezici çoğunluğu üzerinde etkisini geliştirmiş ve devrimci meşruiyete ek olarak halk yığınlarının nezdinde meşruiyet kazanmıştır. Kürt özgürlük hareketi, o dönemdeki adıyla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bu mücadeleyi Türkiye devrimci güçleri ile birlikte geliştirme ve ülke sathına yayma politikası izlemiş, ancak ittifak içinde olan devrimci güçlerin en yığınsal tabana sahip olanları muhtemelen cezaevlerinde duruşma süreçlerinde yürütülen pazarlıklar sonucunda bu ittifaklardan çekilmişlerdir. O süreçte partimiz de bugün partimizin yönetimini oluşturan kadroların itiraz ve eleştirilerine rağmen Kürt özgürlük hareketi ile temastan uzak durmuştur. Parti üst yönetimindeki kimi unsurlar Kürt özgürlük hareketini “terörist” örgüt olarak nitelmişlerdir. SOL BİRLİK içinde yer alan TKSP ve PPKK, PKK ile ilişkiler konusunda mesafeli dururken TKEP ve TİP, PKK ile ilişkilerin geliştirilmesinden yana tavır koymuşlardır. TKP böyle bir tavır içindeyken, aynı süreçte SBKP ve BKP ilişkilerini geliştirmiş, PKK’nin eğitim kamplarında siyasal ve askeri eğitimler konusunda dayanışma göstermişlerdir.

Günümüze dönersek. Konuyla ilgili PKK Başkanı A. Öcalan’ın kaleme aldığı yazıyı aktaralım. “Devrimci Halk Savaşı ve İttifaklar” başlığını taşıyan yazıda A.Öcalan şu konulara değiniyor:

“Her devrim bir ittifaktır. Devrimlerde saf güçler değil iki dünya karşı karşıya gelir. Devrimlerin ideolojisinde evrensel toplumun gelişimi özetlenmiştir. Karşıdevrim ideolojisinde de aynı kural geçerlidir; karşı güçlerin evrensel deneyiminin özetiyle hareket ederler. Politik gerçeklikte ittifaklar daha somuttur. Politikanın güncelliği ittifakları daha çok görünür kılar. PKK’nin ideolojisini mümkün kılan reel sosyalizm deneyimidir. Reel

sosyalizm ise enternasyonal karakterini açıkça ortaya koymuş bir gerçekliktir. Enternasyonalizmin kelime anlamı da uluslararası dayanışma ve ittifakı içerir. PKK politik olarak reel sosyalizm koşullarında varlık bulmaya çalışmıştır.

Ulusal ve uluslararası koşullarda tercihinin reel sosyalist kamptan yana olması, çıkışından itibaren önceden tayin edilmiş gibidir. Sorun teorik ittifak anlayışından kaynaklanmıyor, ittifakın pratikte nasıl şekilleneceği ile ilgilidir. Kürt sorununu Türkiye sosyalizmi koşullarında çözme çabaları doğru bir tercihtir. PKK'nin çıkışında Türkiye Sosyalist Hareketi'nin rolü yadsınamaz. Türkiye Sosyalist Hareketi'nin savaşa cesareti olmasaydı, PKK'nin tek başına devrimci savaşa cesaret edebileceğini iddia

çabaları rol oynamıştır. Türkiye Devrimci Hareketi içinde bir parça olarak gelişen PKK Hareketi'ne tahammül edememek ve kendini ondan soyutlamak, kesinlikle hâkim ulus ideolojisinin devrimci saflara sızmış bilinçli veya kendiliğinden ajanları olmakla mümkündür. Farklı milliyetler ve sınıflardan gelmek ittifakların önünde engel değildir. Bilâkis ittifaklar bu farklılıkların sonucu olarak daha da önem kazanırlar. Devrimci amaçlarda asgari birlik ittifakları gerektirir. İttifak aynı örgüt içinde olduğu gibi, farklı örgütler arasında da gerçekleştirilebilir. Türkiye demokratik ve sosyalist hareketlerinde tutarlı ve kalıcı ittifakların gerçekleşmesi, antidemokratik ve anti-sosyalist güçlerin çabalarıyla yakından bağlantılıdır.

Sosyal şoven ideoloji politik güç

etmek ancak varsayım değeri taşır. Demek ki kaderleri aynı devlet çatısı altında örülmüş halkların devrimci öncülerinin öncelikle kendi aralarında ittifak içinde hareket etmeleri toplumsal doğaları gereğidir.

Teorik olarak Türk, Kürt ve diğer kültürel gruplar ve sınıfların dayanışması tartışılmaz. Tartışma konusu olan, pratikleşme düzeyinde yaşanan kopukluktur. Bunda da çıkarları zedelenen ve devrimci harekete sızmış olan tasfiyeci ve hain güçlerin

haline gelmemekle kendini belli eder. Kürt sorununda ve bu sorunun çözümünde uygulanan tecrit ve ötekileştirme karşıdevrimin etkileri ve böl-yönet politikalarıyla ilgilidir. PKK'nin çıkışında yaşanan tüm bu gerçekler turnusol kâğıdı işlevi gördü; devrimci mücadeleye sızmış tüm unsurların gerçek kimliğini açığa çıkardı. Sosyal şoven grupların 12 Eylül darbesi sonrasında faaliyetlerini neredeyse askıya almaları sadece faşizmin baskı ve sindirme politikasıyla izah edilemez. Bu güçlerin tutarlılıkları ve ge-

lişme sağlamaları ancak Kürt kimlik ve özgürlük savaşında taraf olmaları, dolayısıyla PKK ile ittifaklara cesaret etmeleriyle mümkündür.

1980 sonrasında Ortadoğu'da PKK'nin yeniden örgütlenme ve devrimci savaşa yönelme fırsatını bir kez daha tüm demokratik ve sosyalist güçlerle paylaşmak istedik. Bu amaçla çok sayıda görüşme ve toplantı yaptık. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi platformunu kurduk. Fakat sıra pratik adımlar atmaya gelince, bu güçlerden çoğu içimizdeki tasfiyecilerin daha sonra yapacaklarını daha önceden gerçekleştirip Avrupa'nın yolunu tuttular. Orada kendi hareketlerinin devrimci özünü tasfiye etmekle uğraştılar. Özellikle Dev-Yol'dan hâkim unsurlar kendi örgütlerinininkiyle birlikte PKK'nin devrimci özünü tasfiye etmek için büyük çaba harcadılar. Halbuki Dev-Yol'un ilişkileri ve olanakları, sempatizan, kadro ve kitle desteği her bakımdan PKK'ninkinden daha gelişkindi. Devrimci halk savaşı stratejisi kabul edilip, bu ilişkiler ve olanaklar harekete geçirilse ve ortak taktik adımlarla hareket edilseydi, Türkiye'nin demokratik ve sosyalist dönüşümü çok daha ileri boyutlar kazanır ve farklı aşamalarda olurdu.

Özellikle Dev-Yol'un Avrupa yapılanması olan Devrimci İşçi'nin başında bulunan Taner Akçam şahsında kendisini dayatan tasfiyecilik, Türkiye demokratik ve sosyalist hareketinin tasfiye edilmesinde büyük rol oynadı. Bu tasfiyeci eğilim birçok gücü kendisiyle birlikte Avrupa'ya sürükleyerek, PKK'nin devrimci halk savaşı stratejisini tecrit etmeye çalıştı. Avrupa'daki PKK yetkili unsurlarını kendisine alet ederek büyük tahribat yaşattı. Zaten Dev-Yol ondan sonra bir daha kendine gelemeydi. Eğer bu grup Ortadoğu'da üslenip sınırlı da olsa bir direniş sergileseydi, MHP'nin faşist gücünün çok üstünde bir devrimci sınıf gücüyle CHP'nin sosyal demokrat maskesini yırtarak, düzene karşı temel muhalefet partisine dönüştürülebilirdi.

Dünya genelinde bu yönlü çok sayıda örnek yaşanmıştır. Ayrıca bu grup PKK ile ittifak etmiş olsaydı, hem Kürt ulusal sorununun çözümünde hem de genel demokratik açılımlarda öncü güç olabilirdi. Böylece AKP'nin sahte açılımlarına ortam sunulmamış olurdu. Tasfiyeci eğilim bu tarihsel fırsatı bilinçli olarak harcadı. Tutarlı devrimci sosyalist öğelerin bu kısa tarihçeyi çok iyi incelemeleri gerekir. Bu tasfiyeci eğilimin hareketin çok değerli öğelerini harcadığını iyi biliyorum. Bu eğilimin şahsıma yönelik kara propagandayı halen sürdürmesi de ayrıca üzerinde durmayı gerektirir."

Alıntı anlamında biraz uzun olan bu yazıya bilerek yer verdik, çünkü bu yazı her şeyi anlatıyor. Kürt özgürlük hareketi değişik aşamalardan geçerek Kürdistan'da halk yığınlarının öncü politik örgütü olarak yer edindi ve Kürt halkının Kürtlük bilincini geliştirirken bugüne kadar var olmayan nitelikte kapsamlı ve sürekli bir direniş örgütlemeyi başardı. Bunun sonucunda Bakure Kürdistan'da TC devletinin kontrolü zorlaştı. Süren savaşla ve farklı baskısal yöntemlerle sorunun aşmaya çalışsa da sonuç alamıyor. Kürt özgürlük hareketinin bu derece etkin gelişimi Türkiye sınıf hareketinin devrimci kesimi içinde de ittifak ve birlikte mücadele bilincini geliştirdi. Sonuçta 80'lerde oluşturulamayan ittifak günümüzde gerçekleşmiştir. TC devletinin Kürdistan'da uyguladığı baskı ve zorunlu göç politikaları kendi ayaklarına sıkılmış bir kurşun olarak geri döndü. Bugün milyonlarca Kürt emekçi İstanbul, Ankara, Bursa, Edirne, İzmir, Adana, Mersin, Antep gibi illere yerleşmiş durumda. İstanbul nüfusunun yarısına yakını Kürtler oluşturuyor. Böylece ulusal bilinci gelişen ve aynı zamanda sınıf bilincinde de gelişme yaşayan bu muazzam kitle devrimci mücadelenin batı metropollerine yayılmasına da neden oluyor. Türkiye işçi sınıfı bugün belki halen üzerindeki ölü toprağını atamamıştır, ancak Kürdistan'da gelişen devrimci dalga batıyı etkisi altına aldıkça bu konuda da kazanımlar elde edilmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Kürt özgürlük hareketi silahlı mücadele ile legal siyasi çalışmayı uyumlaştırmayı başarmış Kürdistan'da 80 üzerinde Belediye Başkanlığı kazanabilecek, TBMM'ne de 80 üzerinde vekil sokacak düzeye gelmiştir. Unutmamak gerekir ki, eğer 1984 yılında başlatılan öncü silahlı propaganda ve onu takip eden gerilla mücadelesi olmasaydı legal siyasal alanda da hiçbir mesafe kat edilemezdi. PKK Kürt toplumunun dini hassasiyetleri olan kesimleri dahil geneli tarafından kabul görmüştür. Burjuvazi ve onun devlet aygıtı hiçbir mevziyi kendiliğinden isteyerek sınıf hareketine ve devrimci güçlere sunmayacaktır. Bugün gelinen noktada Birleşik Devrimci Mücadele ihtilalci çizginin tek ve zorunlu seçeneğidir. Türkiye'de sınıf savaşımının yükselmesi sadece sendikal alanda gelişecek mücadeleler ile değil, sınıfın tümünü kapsayacak siyasal mücadele modelleri ile mümkündür.

TKP, ülkedeki siyasal durumu değerlendirerek birleşik devrimci

mücadelenin olmazsa olmaz gereksiniminin altını çizmektedir. Birleşik devrimci mücadele sonul amacımız Sosyalizm hedefini ortaya koyarken güncel olarak demokrasi mücadelesinin örülmesi ve Saray faşizmine karşı zafer elde edilmesi için de gereklidir. Legal siyaset alanında birleşik mücadelenin nasıl başarılı sonuçlar alabildiğini son 15-20 yıllık pratiğimizde yaşadık. TC devletinin ve iktidar organlarının en çok da birleşik devrimci mücadeleden yana Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerini hedefe koyduğunu gördük. TC devleti birleşik devrimci mücadele güçlerinin yasal izni alınmış mitinglerini bile katliamlarla kana boyuyorsa bunun anlamını görmek gerekir. Kendileri ile uzlaştırdıkları Kemalist, reformist, solun içindeki "sağ" güçlerin ne kadar rahat siyaset yapabildiklerini izliyoruz. Gerçekler bunlara işaret ediyorsa birleşik devrimci mücadelenin sınıf savaşımı açısından en doğru yol olduğunu ve sonuç alıcı olacağını görmeliyiz.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Şubat 2023 Tarihli Açıklaması:

Tüm Halklarımızın Acısını Paylaşıyoruz

Ne ki, her zaman olduğu gibi bu yıkımdan en fazla etkilenen işçi, emekçi ve yoksulların yaşadıkları kendi deneyleri temelinde sınıf bilinci edinmeleri için de görevlerini hiçbir şekilde aksatmayacaklardır.

Bu depremin yaralarının sarılması o kadar kolay olmayacaktır. Uzun vadeli bir mücadele ve örgütlenmeye hazır olmalıyız. Halkın işçi sınıfı öncülüğünde dayanışmayı yükseltmesine önem verilmeli, bu vesileyle bizzat yurttaşların katılımıyla Demokratik Halk Meclislerinin örgütlenmesine yönelinmelidir. Kısa ve orta vadede maddi dayanışma önem kazanacak, dayanışmayla toplanan maddi ve nakdi yardımların doğru yerlere ulaşması için titiz bir çalışma yürütülmesi gerekecektir.

Devlet, iktidar ve burjuva partileri bu acı ve ağır yıkımı siyasal ve maddi fırsata çevirme eğilimi içinde olacak-

lardır. Bu kesinlikle engellenmelidir. Depremde her şeyini kaybeden, canlarını yitiren insanlarımız buna fırsat vermeyeceklerdir, ancak bu konuda onların yanında, içlerinde ve direnişlerinde önlere olmalıyız. İktidar ve devlet enkazın altında kalmıştır. Bu gerçek unutturulmamalı. Unutturulmadığı gibi kapitalist devletle hesaplaşmanın yolu döşenmelidir. Tüm yetki ve sorumluluğu kendilerinde toplayanlar, bu ülkenin tüm değerlerini hoyratça kendileri için kullananlar şimdi yarattıkları enkazın hesabını da vermek zorundadırlar.

Yoldaşlarımız, dost çevremiz dahil, yakınlarını yitiren tüm yurttaşlarımızın acılarını paylaşıyor, yaralarının sarılmasına için kendileriyle birlikte olduğumuzu bir kez daha belirtiyoruz.

**Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi**
10 Şubat 2023